

Sygn. akt V CSK 344/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. Sp. z o.o. w G.

przeciwko W. Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz powoda 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego W.Ż. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżący sformułował dwa zagadnienia prawne odnoszące się do oceny wykonania świadczenia wynikającego z umowy o roboty budowlane zawartej bez zachowania formy pisemnej i jego wpływu na roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, a także do zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet długu wynikającego z wyżej wskazanej umowy. Już samo sformułowanie zagadnień prawnych zakłada, że przedmiotem niniejszej sprawy są roszczenia wynikające z bezwzględnie nieważnej umowy o roboty budowlane, co pomija charakter uregulowania zawartego w art 648 § 1 k.c. Ponadto problemy te nie zostały poparte uzasadnieniem wskazującym na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tych problemów, a nie jest roli Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Co więcej zagadnienia prawne zbliżone do problemów przedstawionych przez skarżącego były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt V CSK 362/12, niepubl., wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2008 r., sygn. akt II CSK 613/07, niepubl., wyrok SN z dnia 1 kwietnia 1998 r., sygn. akt II CKN 667/97, niepubl.; w odniesieniu do zakresu zastosowania art. 451 k.c. por. m. in.: postanowienie SN z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt III CZP 106/12, niepubl., wyrok SN z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt IV CSK 233/11, niepubl., wyrok SN z dnia 17 stycznia 2007 r., sygn. akt II CSK 412/06, OSNC Zbiór Dodatkowy A/2008, poz. 15, Biuletyn SN 2007, nr 5, s. 12, wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2005 r., sygn. akt I CK 140/05, niepubl., wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 r., sygn. akt II CK 433/04, niepubl., wyrok SN z dnia 21 lipca 2004 r., sygn. akt V CK 691/03, niepubl., wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 211/03, niepubl., wyrok SN z dnia 24 stycznia 2002 r., sygn. akt III CKN 495/00, OSNC 2002, nr 11, poz. 143, Biuletyn SN 2002, nr 6, s. 16).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

